

1174544 (0006)

L'ONZE DE SETEMBRE

Aquest 11 de setembre, fa 253 anys que Barcelona, assetjada des de feia 13 mesos, va caure en poder dels exèrcits franco-espanyols de Felip V. A partir d'aquell moment, malgrat que Mallorca no fou ocupada fins l'any següent, la sort dels Països catalans estava decidida.

Després de més de 9 anys de guerra, Catalunya perdia la seva independència nacional i passava a ser governada, des de Madrid, pel Consejo de Castilla.

El regne de València fou el primer dels Països catalans que Felip V, recolzant-se explícitament en el "justo derecho de conquista", va sotmetre al seu "dominio absoluto", o sigui, a les "leyes de Castilla", "tan loadas y plausibles en todo el universo", segons el real Decret del 29-VI-1707.

En un altre decret, el del 16-I-1716, que es refereix a la conquesta del Principat, Felip V diu: "habiendo con la asistencia divina y la justicia de mi causa pacificado enteramente mis Armas el Principado de Catalunya, tocaba a mi Soberania establecer gobierno en él".

El vell somni del Comte-Duc d'Olivares - "un rey y una ley" - s'havia complert. Els monarques absoluts i l'oligarquia feudal lligada a ells, que des de ja feia molts anys oprimien i explotaven al poble de Castella, a partir de la conquesta també podrien explotar els catalans. Catalunya, però, no es donà per vencuda i, de mica en mica, lluitant contra tota mena d'obstacles, s'industrialitzà i va refer, en part, la seva cultura malmesa. Per aconseguir-ho, sovint hagué de recórrer a la lluita violenta.

L'any 1873, proclamada la 1ª República espanyola, el Principat estigué a punt d'estructurar-se, de nou, en Estat; si no hi romixí, fou perquè alguns dels dirigents polítics catalans, emparats llur visió política per les contradiccions en què es debatien, volien que l'Estat català es constituís a través de la legalitat (sic) de les noves Corts del país que oprimia Catalunya.

Després de la restauració de la monarquia borbònica (1875), malgrat que la consciència nacional catalana cada dia s'exterioritzava d'una manera més contundent, tant la dreta com l'esquerra del catalanisme decidiren, també d'actuar dins la legalitat, una legalitat, és clar, que continuava emanant del dret de conquesta. Però, l'any 1922, Francesc Macià funda l'organització patriòtica "Estat Català" i adreça una crida a la joventut alentant-la a allistar-se a l'exèrcit d'alliborament nacional; el seu objectiu és la proclamació d'una República catalana totalment independent i democràtica.

Durant la Dictadura del general Primo de Rivera, Macià, amb el seu "Estat Català", organitza complets i l'aixecament de partits armats; i, en les eleccions municipals del 12 d'abril del 1931, la coalició d'esquerrers que ell presideix obté una victòria esclatant. Al cap de dos dies -el 14 d'abril- ocupa l'antic Palau de la Generalitat i hi proclama la República catalana.

havent pactat els partits catalanistes d'esquerra amb els partits republicans espanyols una acció de conjunt per a enderrocar la monarquia (Pacte de Sant Sebastià), Macià ofereix l'ajuda de Catalunya a la democràcia espanyola:

"En nom del poble de Catalunya proclamo l'Estat Català, sota el règim d'una república catalana, que lliurement i amb tota cordialitat demana als altres pobles d'Espanya llur col·laboració en la creació d'una Confederació de Pobles Ibèrics i està disposada al que sigui necessari per a alliberar-los de la monarquia borbònica".

Unes hores després, a Madrid, és proclamada la República espanyola, i comencen les negociacions entre els presidents d'ambdues repúbliques. Finalment, a la matinada del dia 15, és donat a conèixer el següent text que, a Barcelona, és precisament la guarnició de l'exèrcit espanyol, que s'ha posat a les ordres del president Macià, l'encarregada de fer-lo públic d'una manera oficial:

"Interpretant el sentiment i els anhels del poble que ens acaba de donar el seu sufragi, proclamo la República Catalana com Estat integrat de la Federació Ibèrica".
segueix....



"D'acord amb el Resident de la República Federal Espanyola, sanyor Nicot Alcalá, Zamora, amb el qual hem ratificat els acords presos en el Pacte de Sant Sebastià, on faif càrrec provisionalment de les funcions de President del Govern de Catalunya, esperant que el poble espanyol i el català expressaran quina és en aquests moments lliur voluntat".

De seguida, però, el govern provisional de la República espanyola, inicia un nou regateig. Milers de joves s'ofereixen a defensar, amb els mitjans que calgui, la independència de Catalunya. Els que més sostenen que cal mantenir la República catalana sense concessions de cap mena són els grups, fidels a l'antiga Unió Catalanista: l'ala marxista d'Estat Català que, dirigida per Jaume Compta, constituirà el Partit Català Proletari, els grups que, més endavant, fundaran el Partit Nacionalista Català, el Blas Obrer i Camperol, que aplegava el Partit Comunista Català i la Federació Comunista Catalana-Balears. (Més endavant, en ésser creats, mantindren també aquesta posició intransigent a favor de la República Catalana, l'Esquerra Comunista i el Partit Comunista de Catalunya) Però la quasi totalitat dels vells polítics catalanistes, tant de dreta com d'esquerra, pressionen al president Macià per tal que transigeixi.

Al cap de tres dies, el govern provisional de Catalunya renuncia a la seva legalitat republicana, basada en el dret d'autodeterminació, per acceptar la legalitat de la República espanyola que, en bona part, heredava la legalitat de la monarquia borbònica, basada en el dret de conquesta.

Com a conseqüència, la República Catalana pren el nom de Generalitat de Catalunya. "L'antic nom gloriós de Generalitat de Catalunya", hom explica al poble, "només es tracta d'un canvi de nom", hom li assegura, per tal que no s'intranquilítzi. La Generalitat redactarà un Estatut d'autonomia que un cop aprovat pels ajuntaments de Catalunya, el govern espanyol se'l farà seu i l'adoptarà com a ponència a les Corts Constituent de la República.

Sotmés finalment a plebiscit, el poble català accepta l'Estatut que la Generalitat li proposa per 592582 vots a favor, 3276 en contra i 1105 en blanc: el 79% del cens electoral, en el qual figuraven 792582 inscrits, ha votat en favor de l'Estatut d'autonomia que la Generalitat de Catalunya ha redactat d'acord amb el govern de Madrid. Però ni tant sols aquest Estatut, que ja significava una importantíssima morma del dret d'autodeterminació de Catalunya, és acceptat per les Corts de la República espanyola; en l'Estatut que hom hi aprova, encara apareixen més restriccions al dret d'autodeterminació dels catalans. La més significativa d'aquestes restriccions, ha consistit a fer desaparèixer, en el nou text, l'article segon, que deia: "El poder de Catalunya emana del poble i el representa la Generalitat".

Malgrat tot, Catalunya havia donat una passa endavant, no gens menyspreable, envers la seva independència nacional. Calgué una altra guerra per sotmetre de nou el poble català a un esclavatge total; a una explotació cultural i econòmica com encara mai no havia patit.

Es amb l'afany d'acabar amb aquesta explotació, amb aquest esclavatge, que el 7 de novembre del 1971 es constitueix l'Assemblea de Catalunya, que aglutina les forces democràtiques del Principat; però si l'Assemblea de Catalunya, de la qual nosaltres formem part, proposa el retorn a l'Estatut d'Autonomia que entrà en vigor l'any 1932 i que el franquisme abolí l'any 1939, en conquerir el Principat, és perquè a partir d'ell, el poble català pugui exercir el dret d'autodeterminació.

Tothom qui, arreu del món, d'una o altra manera, s'ha ocupat del destí dels pobles amb esperit de justícia, sigui Lenin o Joan XXIII, declara il·lícite l'explotació d'una comunitat nacional per una altra, exigeix un integral respecte a les peculiaritats de les nacions petites i proclama el dret que tenen a viure en plena llibertat. A desgrat que el nacionalisme oprressor, expansionista, imperialista, continua ben viu tot fa prevoure que no pot perdurar.

En el 258 aniversari de la caiguda de Barcelona en poder de l'exèrcit franco-espanyol de Felip V, reafirmem la nostra voluntat de seguir lluitant pel total redreçament nacional de Catalunya, un redreçament per al qual mai no acceptarem cap mena de límit.

visca catalunya lliure

COMISSIÓ D'ACTIVITATS CIVILS

-del Marçano, le Solve i el Girondès-

Ibérica".

De acuerdo con el presidente de la República Federal Española, señor Niceto Alcalá Zamora, con el que hemos ratificado los acuerdos tomados en el Pacto de San Sebastián, me hago cargo provisionalmente de las funciones de Presidente del Gobierno de Cataluña, esperando, que el pueblo español y el catalán expresarán cual es en estos momentos su voluntad".

Pero rápidamente, el gobierno provisional de la República Española, inicia un nuevo regateo. Millares de jóvenes se ofrecen a defender, por los medios que sean, la independencia de Cataluña. Los que más sostienen que se tiene que mantener la República Catalana sin concesiones de ninguna clase son los grupos que, fieles a la antigua Unión Catalana: el ala marxista de Estat Català, que dirigida por Jaume Comte, constituirá el Partit Català Proletari, los grupos que, más tarde, fundarán el Partit Nacionalista Català, el Bloc Obrer i Campesí, que reunía el Partit Comunista Català y la Federació Comunista Catalano-Baleares. (Más tarde, al ser creados, mantendrán también esta postura intransigente a favor de la República Catalana, la Esquerre Catalana y el Partit Comunista de Catalunya). Pero la casi toda la totalidad de los viejos políticos catalanistas, tanto de derecha como de izquierda, presionan al presidente Macià para que transija.

Al cabo de tres días, el gobierno provisional de Catalunya renuncia a su legalidad republicana, basada en el derecho a la autodeterminación, para aceptar la legalidad de la República española que, en gran parte, heredaba la legalidad de la monarquía borbónica, basada en el derecho de conquista.

Como consecuencia, la República toma el nombre de " Generalitat de Catalunya". El antiguo nombre glorioso de " Generalitat de Catalunya", se explica al pueblo; " solamente se trata de un cambio de nombre", se lo asegura, para que no se intranquilice. La Generalidad redactará un estatuto de autonomía que, una vez aprobado por los ayuntamientos de Cataluña, el gobierno español se lo hará suyo y lo adoptará como ponencia a las Cortes Constituyentes de la República.

Sometido finalmente a plebiscito, el pueblo catalán aceptó el Estatuto que la Generalidad le propuso por 592582 votos a favor, 3,276 en contra y 1106 en blanco: el 70% del censo electoral, en el cual figuraban 792582 inscritos, votó en favor del Estatuto de autonomía que la Generalidad redactó de acuerdo con el gobierno de Madrid.

Poco ni tan solo este Estatuto, que ya significaba una importantísima norma del derecho de autodeterminación de Cataluña; es aceptado por la Cortes de la República española; en el Estatuto, que se aprueba, aun aparecen más restricciones al derecho de autodeterminación de los catalanes. La más significativa de estas restricciones, ha consistido en hacer desaparecer, en el nuevo texto, el artículo segundo, que decía: " El poder de Cataluña emana del pueblo y lo representa la Generalidad".

A pesar de todo, Cataluña había dado un paso adelante, nada despreciable, hacia a su independencia nacional. Fue necesario otra guerra para someter de nuevo al pueblo catalán a un esclavaje total; a una explotación cultural y económica como nunca había padecido.

Es con el afán de acabar con esta explotación, con este esclavaje, que el 7 de noviembre del 1971 se constituyó la Asamblea de Cataluña, que aglutina a las fuerzas democráticas del Principado; pero si la Asamblea de Cataluña, de la cual nosotros formamos parte, propugna el retorno al Estatuto de Autonomía que entro en vigor el año 1932 y que el franquismo abolió el año 1939, al conquistar el Principado, es porque a partir de él, el pueblo catalán pueda ejercer el derecho a la autodeterminación.

Todas las personas que, en todo el mundo, de una o otra manera, se han ocupado del destino de los pueblos con espíritu de justicia, sea Lenin o Juan XXIII, declaran ilícita la explotación de una comunidad nacional por otra, exige un integral respeto a las peculiaridades de las naciones pequeñas y proclama el derecho que tienen a vivir en plena libertad. A pesar que el nacionalismo opresor, expansionista, imperialista, continúa bien vivo, todo hace prever que no puede perdurar.

En el 25º aniversario de la caída de Barcelona en poder del ejército franco-español de Felipe V, reafirmamos nuestra voluntad de seguir luchando por el total enderezamiento nacional de Cataluña, un enderezamiento para el cual no aceptaremos ninguna clase de límite.

EL 11 DE SEPTIEMBRE

Este 11 de septiembre, hace 259 años que Barcelona asediada desde hacia 13 meses, cayó en poder de los ejércitos franco-españoles de Felipe V. A partir de aquel momento, aún que Mallorca no fue ocupada hasta el año siguiente, la suerte de los Países Catalanes estaba decidida.

Después de 9 años de guerra, Cataluña perdía su independencia nacional y pasaba a ser gobernada, desde Madrid, por el Consejo de Castilla.

El Reino de Valencia fue el primero de los Países Catalanes que Felipe V, apoyándose explícitamente en el "justo derecho de conquista", sometió a su "dominio absoluto", o sea, a las "leyes de Castilla, tan lógicas y plausibles en todo el universo", según el Real Decreto del 29-VI-1707.

En otro decreto, el del 16-I-1716, que se refiere a la conquista del principado, Felipe V dice: "habiendo con la asistencia divina y la justicia de mi causa pacificadamente mis Armas al principado de Catalunya, tocaba a mi Soberanía establecer gobierno en él".

El viejo sueño del Conde Duque de Olivares-"un rey y una ley"- se había cumplido. Los monarcas absolutos y la oligarquía feudal atada a ellos, que desde hacia ya muchos años oprimían y explotaban al pueblo de Castilla, a partir de la conquista también podrían explotar a los catalanes. Pero Cataluña no se dió por vencida y, poco a poco, luchando contra toda clase de obstáculos, se industrializó o hizo renacer en parte, su destrozada cultura. Para conseguirlo, tuvo que recurrir a menudo a la lucha violenta.

El año 1873, proclamada la 1ª República española, el Principado estuvo a punto de estructurarse, de nuevo, en Estado; si no se llevo a cabo, fue porque algunos de los dirigentes políticos catalanes, nublada su visión política por las contradicciones en que se debatían, querían que el Estado Catalan se constituyese a través de la legalidad (sic) de las nuevas cortes del país que oprimía a Cataluña.

Después de la restauración de la monarquía borbónica 1875, aunque la conciencia nacional catalana cada día se exteriorizaba de una manera más contundente, tanto la derecha como la izquierda del catalanismo decidieron también actuar dentro de la legalidad, una legalidad, claro, que continuaba viniendo del derecho de conquista.

Pero el año 1922, Francesc Macià fundó la organización patriótica "Estat Català" y lanzó un llamamiento a la juventud para que se alistase al ejército de liberación nacional; su objetivo es la proclamación de una república catalana totalmente independiente y democrática.

Durante la Dictadura del general Primo de Rivera, Macià, con su "Estat Català", organiza comités y levantamientos de partidas armadas y, en las elecciones municipales del 12 de abril de 1931, la coalición de izquierda que él preside obtiene una victoria abrumadora. Al cabo de dos días -el 14 de abril- ocupa el antiguo palacio de la "Generalitat" i proclama la República Catalana.

Habiendo pactado los partidos catalanistas de izquierda con los partidos republicanos españoles una acción de conjunto para derrocar la monarquía (Pacto de San Sebastián), Macià ofrece la ayuda de Cataluña a la democracia española:

" En nombre del pueblo de Cataluña proclamo el Estado Catalán, bajo el régimen de una República Catalana, que libremente y con toda cordialidad pide a los otros pueblos de España su colaboración en la creación de una confederación de Pueblos Ibéricos y está dispuesta a lo que sea necesario para liberarlos de la monarquía borbónica".

Unas horas más tarde, en Madrid, es proclamada la República Española, y empiezan las negociaciones entre los presidentes de ambas repúblicas. Finalmente, en la madrugada del día 15, es dado a conocer el siguiente texto que, en Barcelona, es precisamente la guarnición del ejército español, que se ha puesto a las órdenes del presidente Macià, el encargado de hacerlo público de una manera oficial:

" Interpretando el sentimiento y los anhelos del pueblo que nos acaba de dar su sufragio, proclamo la República Catalana como estado integrante de la Federación